

Arrest

nr. 126 908 van 10 juli 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 8 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat T. VAN GESTEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is genomen ingevolge een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), die werd ingediend op 13 augustus 2013. De aanvraag wordt onontvankelijk bevonden op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de voormelde wet, onder de volgende motivering:

« Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 13.08.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

M., A. (R.R.: (...)
nationaliteit: Rusland (Federatie van)
geboren te (...) op (...)
M., A. R.R.Nr: (...)
Geboren te Khassav-Yurt op (...)
Maniyev, Adkham R.R.Nr: (...)
Geboren te (...) op (...)
Maniyeva, Aydina R.R.Nr: (...)
Geboren te (...) op (...)
Maniyeva, Albina R.R.Nr: (...)
Geboren te Khassav-Yurt op (...)
adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en) :

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 01.10.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Décision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Décision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1A van het Verdrag van Genève en van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur".

Verzoeker licht het eerste middel toe als volgt:

"Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat uit de beschikbare medische gegevens geen aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft; Terwijl de formele motiveringsplicht er precies toe strekt om de rechtsonderhorige een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de beslissing, dat hij, ten aanzien van die motieven, in staat is om met kennis van zaken voor zijn rechten op te komen.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich er in casu louter toe beperkt vast te stellen dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk zou zijn omdat het medisch dossier niet zou toelaten het bestaan vast te stellen van een graad van ernst van de actuele gezondheidsstoestand in hoofde van verzoeker, zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat eist dat reeds actueel sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is.

Dat er zodoende slechts zeer summier wordt uiteengezet waarom tot de huidige beslissing gekomen is en er in de bestreden beslissing op geen enkele wijze, minstens op een niet afdoende wijze, gemotiveerd wordt waarom er geen rekening wordt gehouden met deze door verzoeker opgeworpen argumentatie.

Dat er vervolgens geconcludeerd dient te worden dat er een schending voorhanden is van art. 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en een schending van art. 2 en art. 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling.

Dat één en ander in het verleden reeds werd bevestigd en benadrukt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in o.a. de arresten 83.956 van 29 juni 2012 en 84.293 van 6 juli 2012.

Door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd in deze arresten met recht en rede gesteld dat de motivering van een DVZ-beslissing de aanvrager minimaal moet toelaten te begrijpen waarom de beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden. Wanneer derhalve geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die in een wetsbepaling, die in twee situaties voorziet, worden gesteld, dient duidelijk te worden uiteengezet waarom geen van beide situaties van toepassing is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet

worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

Waar verzoeker de schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aanvoert doch nalaat op enigerlei wijze uiteen te zetten op welke manier deze bepaling door de bestreden beslissing werd geschonden, dient de Raad vast te stellen dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

De schending van artikel 1A van de Vluchtelingenconventie in het kader van de huidige procedure niet op een dienstige wijze kan worden aangevoerd, aangezien deze bepaling voorziet in welke omstandigheden de vluchtelingenstatus kan worden toegekend aan een vreemdeling, maar in de bestreden beslissing geen standpunt wordt ingenomen over de erkenning van de vluchtelingenstatus. Daarenboven ontbreekt elke toelichting over de ingeroepen schending van deze verdragsbepaling.

Waar verzoeker zich verder op een schending van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”* beroept, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht. Het is niet aan de Raad dit te specificeren (RvS 22 november 2005, nr. 151.540). Verzoeker verstrekt evenmin enige verdere toelichting bij deze aangevoerde schending. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke aan de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Eenvoudige lezing van de bestreden beslissing, en het advies van de arts-adviseur waarnaar wordt verwezen en dat ook ter kennis werd gebracht van verzoeker zodat het deel uitmaakt van de motieven van de aangevochten akte, leert dat deze formeel gemotiveerd zijn. Verzoeker geeft dan wel aan dat deze motivering te summier zou zijn en dus niet afdoende, omdat geen rekening werd gehouden met hun argumenten, maar hij kan daarin niet worden bijgetreden. In het advies wordt zijn gezondheidstoestand onderzocht op basis van de door hem voorgelegde stukken. Meer bepaald stelt de arts-adviseur vast dat bij verzoeker de linkse teelbal werd weggenomen wegens een tumorale omvorming en dat de teelbal rechts normaal is, dat er verder geen hospitalisaties noch acute opstoten of complicaties waren en dat volgens het laatste verslag van de specialist, de huidige vage klachten niet in relatie staan met voornoemde pathologie. Hierop besluit de arts-adviseur dat een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene impliceert, en dat zelfs onbehandeld er geen risico is voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederend of onmenselijke behandeling.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103) en al evenmin dat geen rekening zou zijn gehouden met zijn argumentatie. Derhalve is geenszins aangetoond dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

Verder stelt verzoeker louter dat, wanneer geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die in een wetsbepaling, die in twee situaties voorziet, worden gesteld, dan duidelijk dient te worden uiteengezet waarom geen van beide situaties van toepassing is. Voor zover verzoeker met zijn bewoordingen *“een wetsbepaling, die in twee situaties voorziet”* doelt op artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, kan de Raad alleen maar het volgende vaststellen :

Artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet, de rechtsgrond van de thans bestreden beslissing, stelt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

[...].”

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Gelet op de redactie ervan houdt deze bepaling duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte voorgelegd door betrokkene, met name:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of
- de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

De verwerende partij heeft luidens de bewoordingen van de bestreden beslissing deze twee situaties onderzocht. Met name wordt enerzijds gesteld dat *“Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 01.10.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) [...] kennelijk niet [blijkt] dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit”,* en wordt verder gemotiveerd over de vraag *“of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”.* Verzoeker brengt geen concrete argumenten bij waaruit zou blijken dat deze motivering niet zou volstaan in het licht van het onderzoek naar de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De loutere verwijzing naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet dienstig, nu hij nalaat de in die arresten opgenomen redenering toe te passen op zijn eigen zaak.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.4. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Verzoeker licht het tweede middel toe als volgt:

“Doordat uit de medische getuigschriften van Dr. V. H. blijkt dat de beschreven aandoeningen een onmiddellijke bedreiging inhouden voor het leven van verzoeker.

Terwijl artikel 3 EVRM stelt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen en artikel 2 EVRM stelt dat eenieder recht heeft op het leven.

Dat de ziekte waaraan verzoeker lijdt bovendien wel degelijk van dien aard is dat er een gevaar bestaat voor zijn leven.

Uit de standaard medische getuigschriften die door verzoeker werden toegevoegd, blijkt immers dat de vastgestelde lymfeknopen recidief zijn en dus zullen ontaarden in kanker en een tijdig ingrijpen met heelkunde en chemotherapie noodzakelijk zijn.

Uit deze getuigschriften blijkt zodoende dat er nood is aan een goede medische opvolging, waarbij een gebrek aan een adequate behandeling onvermijdelijk zal leiden tot een groei van de tumoren, gevolgd door uitzaaiingen en het uiteindelijk overlijden van verzoeker.

Dr. V. H. benadrukt daarbij dat een strikte medische follow up noodzakelijk is en zal blijven, hetgeen overigens spreekt voor zich.

Een terugkeer naar het land van herkomst, zal onvermijdelijk een ontoelaatbaar risico inhouden voor het behoud van de fysieke integriteit van verzoeker.

Dat verzoeker in zijn land van herkomst evenwel niet van de medische opvolging zal kunnen genieten, die in zijn toestand absoluut noodzakelijk is.

Aangezien de beperkte gezondheidszorg van een behoorlijk niveau in de Russische Federatie erg duur is, zodat deze door verzoeker alleszins niet zal kunnen worden betaald.

Bovendien slaagt de Russische regering er niet in duidelijk en transparant te zijn wat betreft de mogelijkheden en erkenning van zieken, zodat dezen die een adequate gezondheidszorg het hardst nodig hebben vaak naast het net vissen..

Dat de medische problematiek in Rusland voor verzoeker zodoende een dubbel probleem stelt, met name op medisch vlak (beperkte beschikbaarheid en informatie), doch ook op economisch vlak (precaire financiële toestand).”

2.2.2. Artikel 2 van het EVRM beschermt het recht op leven. Artikel 3 van datzelfde verdrag bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

2.2.3 Verzoeker poneert verder dat *“uit de standaard medische getuigschriften die door verzoeker werden toegevoegd [immers] [blijkt] dat “een gebrek aan een adequate behandeling onvermijdelijk zal leiden tot een groei van de tumoren, gevolgd door uitzaaiingen en het uiteindelijk overlijden van verzoeker”, en dat “een tijdig ingrijpen met heelkunde en chemotherapie noodzakelijk zijn”*. Hij betoogt dat een strikte follow-up vereist is, en hij in zijn land van herkomst niet de medische opvolging zal kunnen genieten die in zijn toestand absoluut noodzakelijk is, gezien de beperkte medische beschikbaarheid en informatie in Rusland en zijn precaire financiële toestand.

De arts-adviseur stelde vast dat, gezien de vaststellingen in het laatste verslag van de specialist, een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed heeft op de evolutie van de gezondheidstoestand van betrokkene en er zelfs onbehandeld geen risico is noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling.

Uit het verslag van Dr. L. D., dat het meest recente oncologisch verslag uitmaakt dat door verzoeker aan de verwerende partij werd voorgelegd, dat verzoeker op 3 januari 2013 onderzocht werd en dat uit dit onderzoek weliswaar bleek dat één van de lymfeknopen iets in volume is toegenomen, maar dat een PET-opname normaal is en dat er voor wordt geopteerd om een afwachtende houding aan te nemen aangezien er *“eigenlijk geen duidelijk verband bestaat tussen deze lymfeknoop en zijn klachten”*. In voornoemd verslag wordt op generlei wijze aangegeven dat de lymfeknoop zal ontaarden in kanker of dat er gevaar bestaat voor verzoekers leven, zoals verzoeker poneert, zodat die beweringen feitelijke grondslag missen. De loutere bewering dat de ziekte waaraan hij lijdt van die aard is dat er een gevaar bestaat voor zijn leven is dus geen indicatie om een schending van artikel 2 van het EVRM, dat het recht op leven beschermt, aan te tonen. In de mate dat verzoeker verwijst naar een nieuw medisch attest dat hij bij het verzoekschrift heeft gevoegd en nooit eerder ter kennis bracht aan de verwerende partij, dient erop te worden gewezen dat voor de beoordeling van de wettigheid van een

bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Ten overvloede kan nog worden vastgesteld dat in dit attest van 19 oktober 2013 melding wordt gemaakt van een noodzakelijke follow-up maar dat de medicamenteuze behandeling slechts betrekking heeft op onderbuikpijn en dat daarvoor Dafalgan wordt voorgeschreven.

De Raad stelt vast dat de argumentatie van de verzoekende partij, met name dat de vastgestelde lymfeknopen zullen ontaarden in kanker, geen steun vindt in de stukken van het dossier en geen afbreuk doet aan de bevindingen van de arts-adviseur dat de tumor werd weggenomen, dat er verder geen hospitalisaties noch acute opstoten of complicaties waren, dat de huidige vage klachten niet in verband staan met de voormelde pathologie en dat een terugkeer naar het land van herkomst, zelfs onbehandeld, geen enkele pejoratieve invloed zal hebben op de evolutie van verzoekers aangehaalde gezondheidstoestand. Het door verzoeker neergelegde stuk bij zijn verzoekschrift spreekt deze bevindingen overigens niet tegen.

Wat er ook van zij, en zelfs rekening houdend met de informatie die vervat zit in het voormelde stuk: verzoeker beweert dan wel dat hij in zijn land van herkomst niet adequaat zal kunnen worden behandeld maar brengt geen enkel stavingsstuk bij waaruit dit zou blijken. Dit terwijl het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds heeft geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van de artikelen 2 en 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt voor haar leven of om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Wie zich aldus wenst te beroepen deze op bepalingen van het EVRM moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.4. Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS